

שלמדה במגמה הביולוגית, מהחכמות. היא סיפרה לי שהיא הולכת למיבנים ללהקה צבאית. אמרתי לעצמי: אני הולכת לשם. אני כבר אהנדס להם משהו. לא היו לי קטעים, לא היו לי שירים. אבל אני החלטתי לשעשע אותם בדרכי. אני באה לצוותא רואה, כולם יושבים עם גיטאות, עולים לבימה עושים קטעים. גרשמתי. פתאום מישהו קורא בשמי. נבהלתי נורא וצעקתי: "עוד לא בא לי!" לא הבינו אותי והלכו הלאה.

אבל מה, לאטילאט קיבלתי יותר ביטחון וירדתי מהשורה האחרונה ביצע. עוד שורה ועוד שורה. בסוף אמרתי לעצמי או עכשיו או אף פעם לא. קמתי, ניגשתי לכיוון הבימה. ואילחתי טיפוס של עולה-חדשה מצרפת. אמרו לי: רגע, רגע. נביא מתרגם. הביאו לי אחד שמבין צרפתית ולא תפסו שאני עובדת עליהם. הכנסתי בדיחות, הם צחקו בהתחלה. לא היה נעים להם. לאטילאט קלטו שאני עושה הצגה בגלל שאני לא מהיפות קיבלו אותי לצוות הווי. אחר כך חשבו שהבל היופי ושקר החן וקיבלו אותי ללהקה צבאית.

לא בכונת הפכתי לסולנית הלהקה. היה יענקל'ה קלוסקי, כל היום מחפש טכסטים, מעמיד את החברה, עושה להם פירואטים ועניינים. ואני, למרות שאני רוקדת חופשי, אם נותנים לי לעשות טקה-טקה יחד עם כולם, אני מתבלבלת. אז הוא היה צועק לי: "פרה, פרה תעמדי בצד". עמדתי בצד. אחר כך היה אומר לי: "תזווי, אל תתי-ערבי!" אמרתי לחברה בלהקה: אני עפה, יש פה שש בנות וששה בנים ואני לא בתמונה. ואז יום אחד הוא אומר לי: "את מצחיקה אותי, הגה, את מצחיקה אותי. תיכנסי פה בתור רס"רית. מתי שכולם רוקדים בזוגות." אמרתי שאני לא רוצה, אני רוצה עם כולם. הוא אמר: "את שמנה, אל תגידי לי לא. את מצחיקה, ואת תיכנסי בתור רס"רית." וכך הוא סידר לי קטעי סולו, בגלל שהצחקתי אותו והייתי כזאת שלומיאית שלא יכולה לעשות כלום.

„איש, שיהיה גם בן-אדם“

בן השתחררתי מהצבא, ועם הזמן הבנתי את המיקצוע. אני חושבת שיש לי חושם של חיות בימה והם התחדדו. קיבלתי קריטריונים דרך עצמי, ומייד כש-השתחררתי הפנו אלי המון הצעות. רצו להקים רביעייה, אחי ועם שלושה בחורים. אבל הציעו לי עבודה בשיר ערש, עם עדנה פלידל ואברהם מור. ובשבילי זה היה בית-ספר לא רגיל לעבוד עם שני אריות כאלה. ההצגה הייתה פופם, קראנו לה „הצגת-מתחרת“ אבל בית-הספר היה מעולה.

במקביל עשיתי קישקשתא וראש כרוב טללוויזיה ואז התאהבתי בהולנדי ונסעתי איתו להולנד. חייתי איתו שם חצי שנה, אבל רציתי לשחק עד כדי כך שצאתי לרחובות והצגתי בעברית. כוא היה נגד הקאריירה שלי, ולא יכולתי להחזיק מעמד וחזרתי הביתה. חשבתי שכשאני חנה לסלא יגידו חנה מי? הויכוחן עסקי צוע הזה הוא קצר. אבל מיד הוצפתי בהצעות עבודה.

לקחתי את הזמן שלי ולא נענית לרוב ההצעות. עד שיום אחד נפשתי את טליה שפירא והיא סחבה אותי למיבנים לרבי-עיית מועדון התיאטרון. וכך התחיל הרומאן שלי עם שמואל בונים משמשך של היום. שיחקתי שתי עונות בקאמרי ולמדתי לאהוב תיאטרון. השנה הציע לי דוד לזין לשחק עונה בהבימה, אבל סירבתי כי החלטתי שזו תהיה שנת הבידור שלי. אבל אני עוד אחזור לתיאטרון, אני אוהבת תיאטרון.

מתוך שלל ההצעות שהופנו אלי החלטתי לעבוד עם גדי יגיל על החיים הם לא ירח דבש. הם גדי אני מכירה מבפני, ואנחנו מסתדרים יופי וזה ממש תענוג לעבוד איתו.

חיים פרטיים בטח שיש לי. אין לי כרגע חבר, אבל יש לי המון חברים. אני מתה להתאהב באמת באיש, איש שיהיה גם בן-אדם. אבל בגלל שאני כל כך עסוקה, זה בא על חשבון הקשרים האישיים. אפילו סכנית זה לא מסתדר. אני מגיעה כל לילה הביתה נורא מאוחר, וביום אני עסוקה בטלוויזיה. אבל כשיבוא האיש הנכון, או במסגרת הפשטות האחרות אפשר לעשות פשרה גם בתחום הקאריירה.

שרק יבוא האיש הנכון, ואני אלך רחוק מאד לקראתו.

במדינה

(המשך מעמוד 33)

כצבאו הפרטי של שר החקלאות. לדבר רי אבני סיפר לו מפקד הסיירת, אלון גלילי, כי בוויכוח חריף עם ראשי שמו-רות הטבע התחנן שלא יאסרו על הסיי-רת שלו לסלק גם את הבדואים של אבו-רביע. אלא שהרשות לא ניתנה, כנראה, הפעם, ואנשי אבו-רביע ניצלו בינתיים מפגעי הסיירת.

„מאז החלטנו לקחת את החוק לדיננו, גילה שמואל אבני בלהט, „אנו המועצה האיזורית אשכול ובינהל מקרקעי ישראל תיכננו מיבצע של סילוק הבדואים.“ ה-מיבצע המתוכנן והמשולב, כהגדרת אבני, נערך לפני כחודש, באיזור נחל הבשור, שם רועים 1500 ראשי-בקר של אבו-רביע. בשעה שש בבוקר הגיעו לאיזור עשר משי-איות שנשכרו על-ידי הסיירת הירוקה. אנשי המועצה האיזורית קפצו מתוכן והחי-

איש שבט אבו-ריבוע סעיד, הרסת מירעה — הרסת שבט!

לו להטעין במהירות את העדרים על הר-משאיות, תוך חילופי דברים חריפים עם הרועים. שייך חמד אבו-רביע, שהזועק למקום, התייצב בפני אנשי המועצה אחי-זרית וטען כי הפינוי הוא בלתי חוקי. „יש לי היתר לרעות כאן,“ קבע מפור-שות.

אך הקומנדו המיבצעי של המועצה חי-איזורית לא רצה לשמוע. אנשיו המשיכו לגרור בכוח את העדרים הנואקים למשי-איות. תוך שעות ספורות הועברו 600 רא-שי בקר למיכלאת משרד-החקלאות ב-באר-שבע, כשהרועים והרועות הבדואים מביטים בצעב במשאיות המתרחקות.

בשעות הצהריים קיבל גלילי קריאת טלפון ממישרד-החקלאות. הוא התבקש לחדול ממעשיו, אלא שקריאה טלפונית זו היתה מסוה בלבד, שנועד לשבור את הגנת הבדואים על עדריהם. קבוצת קומנ-דו נוספת של פקידי מישרד-החקלאות הגיעה למקום והמשיכה לפנות את העד-רים דרומה. לנגב הצחיח, לאיזורים חסרי מים ומירעה. הפעם לא השתמשו במשא-יות, רק בצעקות ובהנפות ידיים הדהירו את העדרים דרומה דרומה, לעבר באר-שבע.

ישראלים בחו"ל

מייסד מועדון „צוותא“ מניש הסברה ישראלית נודדת

שום דבר אינו מרגיז את „פיסקה“ יותר מהטענה, שהושמעה נגדו, כי הוא „יורד“ (העולם הזה 2158). לדעתו, הניסוח הגמור הוא הנכון: הוא ישראלי המעורה בארץ, והמנהל למען המדינה בחו"ל לעמולה בלתי-שיגרית ומוצלחת ביותר. „אנחנו לא מתיימרים להביא גדולות ונצורות, אלא משהו אמיתי, יהודי, על היופי והכיבוד שבו וזה סוד הצלחתנו.“ הוא מודיע.

שמואל פירסטנברג הידוע בכינויו „פיס-קה“, מייסד צוותא לשעבר ומארגנם של עשרות מופעי-ענק בארץ, עומד לצאת ב-אוקטובר השנה למסע-הסברה בלתי-שיגי-רתי נוסף בארצות-הברית. המיבצע הנקרא „כאן ישראל“, כולל להקה ישראלית המורכבת מ-15 חברים העוסקים בתחומי האמנות השונים. הצוות

המשתנה ממסע למסע מעבד בארץ תוכנית המורכבת משירים, מילות קישור, סירטור גים קצרים ושיקופיות על הארץ, כשה-מטרה היא ליצור מיפגש בין הישראלים והעולם היהודי והלא-יהודי בארצות-הב-רית. באחרונה מארגנים אנשי הצוות, גם שבוע ישראלי באחת הערים, כשהם מצי-גים בו תערוכה של דיברי אמנות יש-ראליים, לאו דווקא יהודיים — בתמונות, פסלים, תכשיטים וספרים.

כמו הצלחות גדולות אחרות, התחיל גם סיפור „כאן ישראל“ ברעיון של איש אחד. „פיסקה“ (62), הנראה צעיר מכפי גילו, ישב בקיבוץ בית-אלפא אחרי מילחמת יום-הכיפורים, בחברת קבוצת מתנדבים שהגיעו מחו"ל. מיספר המתנדבים שהגיעו אחרי מילחמת יום-הכיפורים היה קטן בהרבה מזה שהגיע אחרי מילחמת ששת-הימים. על רקע זה הרגיש פיסקה בצורך

אמנון פיסקה, קשרים נפלאים

„להחזיר את ישראל ואת ידידיה אל הר-אמת, כדי לרדת מן ההתנפחות שלא תרמה דבר לעם.“

חשבתי שצריך להפגיש את הקהל עם ארץ-ישראל הבסיסית, במופע של אמנים, שביניהם ותיקים ועולים חדשים, בני קיי-בוץ ועירוניים.“ סיפר פיסקה. הוא הריע טלפון למורדכי „מורלה“ בראון, יושב-ראש מחלקת הנוער והחלוץ בהנהלת הר-סוכנות, והציע לו להקים קבוצה כזאת למופעים. ההצעה נתקבלה, והרעיון החל קורם עור וגידים.

כיום מאורגנת התוכנית במסגרת מישי-פתחת כמעט — בנו של פיסקה, דוד (30), מארגן את ההופעות בארצות-הברית, ובתו, יעל (24), מארגנת את המופעים בארץ ותורמת בכתיבת קטעי הקישור. עד היום הופיעו הצוותות ב-60 ערים ברחבי ארצות-הברית וב-11 מדינות באמרי-קה הלאטניות. הם ערכו כבר תשעה מסעות כאלה, החל בשנת '75 והופיעו באוניברסי-טאות, באולמות הידועים ביותר, ובאמריקה הלאטנית אף הגיעו למקומות, שעד אז לא דרכה בהם רגל אמן ישראלי.

„כמו בדור שלג“, המייחד את התוכ-נית הוא שכל אמן המופיע בה, מציג ב-

(המשך בעמוד 38)